

Ecz.
Nejat Vardar

Çaya çorbaya
ve de
her eve lâzım
bir
turfanda
mahsul:

De
mok
ra
si

Demokrasi nam kafir, ne idüğü belirsiz bir ilet! Heryerde olup da, hiçbir yerde olmayan, adının anılmadığı bölgelerde bolca salınıp, çokca anıldığı bölgelere pek uğramayan, bir garip dünya görüşü!

Bir de siyasi partiler var, bu demokrasi sözcüğü nerelerde çok anılıyorsa, oralarda bolca türeyen ayırkötü kadrosundan, kerameti kendinden menkul, bir örgütlenme biçimi.

Biz de çok biliyoruz ya, ayrıca elalemde bir ekşiğimiz de yok; madem öyle işte böyle, bizde azıcık siyaset yapalım dedik.

Biz siyasete girdik ya, gazetelerde nal gibi bir manşet, salaklar derneği başkanı Hasan Karabay, "Bu ortamda siyasete girecek kadar salak değilim" diye beyanat vermiş.

Olsun, biz yine de kararlıyız! "Vur vur inlesin, Hasan bey dinlesin" ve de "Beyanatlar bizi yıldırılmaz." Sloganları ile siyasele haşır neşir oluyoruz.

Los Ütopikos uyarıyor. Dünyanın en ince kitapları, İngilizler'in yemek kitabı, Almanlar'ın mizah antolojisi ve Türkler'in demokrasisi tarihidir. Bir de "Siyasi partiler üzerine etik kurallar" eki var da, henüz sadece başlığı yazılabildi.

Dedik ya, acayip kararlıyız diye, demokrasi ve siyaset nasıl katledilir anafikirli, otuziki kısım tekmi bir den, bir programı, saate karşı yaşıyoruz. Sonuçta, idlerimiz, egolarımız, özellikle de, süper egolarımız ve libidolarımız, yüksek voltaja dayanamayıp, malulen emekliliğe ayrılıyorlar!

Ne alaka demeyin, demokrasimizle, kamu iktisadi teşebbüslerini aşırı dozda benzetiyorum. Diyelim ki devletçi politikalarından yanasınız. Gidiyorsunuz bir devlet kuruluşuna, mahkeme duvarı bir suratla başlayan, bürokrasi ürtikeriyle devam eden, Allah bir daha düşürmesin sendromuyla da sona eren bir macera yaşıyorsunuz. Sonra

devletçilik böyleyse, ben oynamıyorum deyip özelleştirmeye daha bir sıcak bakmaya başlıyorsunuz.

Demokrasiden yanasınız, giriyorsunuz siyasi partilere, genel başkan ve müritleri ile karşılaşıyorsunuz.

Yahu, demokrasinin vazgeçilmez unsurlarında monarşi olur mu diye diye düşünmeye başlarken ya partiden kovuluyorsunuz yada tedbirli olarak disiplin kuruluna veriliyorsunuz. Sonra, demokrasi adına yaptıkları buysa, askerler bunlardan çok daha demokrat deyip, bu kez askeri bir yönetime sıcak bakmaya başlıyorsunuz. Devletin de güler yüzlü olabileceğini, demokrasinin tek bireyin dahi hakkını koruyabileceğini hayal etmeniz engelleniyor. Sonra ne oluyor? Demokrasi yerine, "sallandıracaksın üç kişiyi, bak nasıl düzeler bu memleket" görüşü yerleşik düzene geçiveriyor. Birileri sağ, biz selamet!

Ne demiş Konfüçyüs? " Bir şeyin haklı olduğunu bildiğin halde, o şeyden yana çıkmazsan, korkaksın, demektir." Getir bu Konfüçyüs'ü, üç ay Türkiye'de parti yöneticisi yap, ondan sonra konuşur." Bir şeyin haklı olduğunu bildiğin halde, üstüne vazife alır da, o şeyden yana çıkarsan, manyaksın demektir!"

Ayrıca Konfüçyüs'ten bize ne, bizim Ali Desideromuz var !

Soru: Hasta olmanın başarınızı arttıracak meslek hangisidir?
Yanıt: Yüksek siyaset adamlığı (kadınlarımızın hakkını yemeyelim)

Hastalık: Mitromanı (Sürekli yalan söyleme hastalığı)

Yorum: Vay anasını !

Tedavi: Demokrasi eğitimi...

Aslında kendimize de çok haksızlık etmeyelim. Bizde de dört dörtlük, tüm kurum ve kurallarıyla işleyen bir demokrasi anlayışı var : " Bana kadar demokrasi" Benim çıkarlarıma hizmet ettiği sürece, çok faziletli

Bir şey! Ucu bana dokunmaya başladı mı, "Yok öyle, burası Türkiye!"

Türkiye Cumhuriyeti demokratik ve sosyal bir hukuk devletiymiş, siyasi partiler siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıymış, mış mış mış mış da, iki gözü kör olası evi barkı yıkılasıymış!

Ülkeyi Cumhuriyetle yönet, siyasi partileri padişahlıkla... Kozmopolit bir yönetim anlayışı! Acaba sorun padişahlarda mı, yoksa "padişahım çok yaşa" demeye programlı sanal zat-ı muhteremlerde mi? Bernart Russel, "İnsanlar ne kadar az bilirse, o kadar coşkuyla olaylara sarılır" demiş. Woodrow Wilson'da "Hiçbir şey saçmalığı açık havada kalmak kadar ürkütmez" diye ilave etmiş.

Mitingler açık havada, saçmalıklar dizboyu, coşkumuzunda maşallahı var, tek eksigimiz kırk fırın ekmek!

Orhun yazıtlarında "Türk, acıkınca doyacağını, doyunca acıkacağını bilmez" diye taşlara kazımışlar. Bunca siyasetçiye, bunca yıl dayanabilmenin tarihsel bir açıklaması mı acaba! Belkide tüm yaşadıklarımızın, yaşayacaklarımızın, hâl-i pür melâlimizin! Allahın hikmeti, onca doğal afete karşın, o taş parçası bugünlere kadar gelmiş. Olası ki, hala yazıttan ders alınması bekleniyor. Niçin, "Ders alınsaydı, tarih tekrerrü edermiydi" diyenler, sürekli haklı çıkıyorlar dersiniz? Siyasetin bir gereği de ekip çalışması. Peki ekip çalışmasının gereği ne? Sevgi, saygı, paylaşma, Yardımlaşma, inanç, sorumluluk, kararlılık, dürüstlük ve benzeri bir dolu değer. Oysa bir koyun sürüsü de kıyıda köşeden bir "ekip" sayılabilir. Bir çoban ve bir dolu koyun. Ekibin kalitesini yine ekibin elemanları belirleyeceğine göre, melûl melûl bakma ve kaval dinleme özgürlüğü her daim mevcut!

Geçenlerde küçük oğlumun basketbol çalışmasını izliyorum. Hocaları, maç yaptırıp, yanlış yapanları oyunu durdurarak uyarıyor. Çocuklar farklı, çok az bir bölümü takım oyunu oynamaya çalışıyor, birçoğu, çoğunlukla topu kendisi kullansa da

ara sıra bazı bazı pas da verebiliyor, ama birkaç tanesi var ki, topu aldı mı başını önüne dikip, her halükârda potaya kadar gidip, basketi kendisi atmakta ısrarlı.

Hocaları oyunu durdurup, sürekli uyarıyor ;

--Bakın çocuklar, basketbol ekip oyunudur. Ekip anlayışı olmayan bu sporu yapamaz. Ben değil, biz demek zorundayız. Eğer ben diyecekseniz, güreş yapın halter kaldırın, bireysel bir spora yönelin. Gözünüz sürekli arkadaşlarımızda olacak, en müsait durumda kim varsa ona pas vereceksin, arkadaşımızın bir açığı oldu mu, hemen yardımına koşacaksın.

Hoca böyle dese de, cemaat bildiğini okuyor. Ne de olsa depolitizasyon dönemi cemaati. Yine kafa önde, yine top elde yine göz potada!

Hah diyorum, işte ideal bir parti başkanı. Bunları önce sahalarda deneyip, salacaksın siyasi arenaya, olacaklar birer başbakan, olacaklar birer cumhurbaşkanı! İşleri ters gider, hiçbirini olamaz larsa olacaklar en azından bir murahhas üye!

Herkes az çok doğru şeyler söylemiş de, "her toplum layık olduğu biçimde yönetilir" diyenler en doğruyu söylemiş!

Değerli eski milletvekilimiz Kubilay Uygun, çevirdiği bunca filmde sonra, bir film teklifi daha almış. İşbu filmde, yılmadan, haksızlıkların peşinde koşan bir esas oğlanı canlandıracakmış. Herhalde, haksızlık kavramı vantilatörden etkileniyor ki, Kubilay bey tercihe şayan bulunmuş! Müslüm Gündüz'ün oğlu Ahmet Bedii Gündüz'de, tutuklandığı mahkemede mesleği sorulduğunda, sanatçiyim demiş. "Körlerin Ülkesin de, tek gözlü kral olur" diyen Erasmus'un da, intraoküler lens taktığı rivayet olunuyormuş!

Bilmem sizin de arada sırada bazı sözcüklere taktırdığınız olurmu? Bende böyle bir özürülülük hali var, şu sıralarda da, "Konjoktür" sözcüğüne taktırmış bulunuyorum üzerinize afiyet. Seçim kaybeden parti liderlerinden hangisine sorsanız, "vallahi ben yapmadım, konjoktür yaptı" diyorlar. Anladığım kadarıyla, bu konjoktür çok kötü bişey, onun girdiği yere iktidar giremiyor, ilaç tedavisine de yanıt vermiyor, tek hayırlı çözüm genel başkan ampütasyonu! Dağ gibi genel başkanları tiride çevirdiği gibi, merkez yönetim kurulları bölgesinde de sıkça metastaz belirtileri görülüyor. Neyse ki canlı kaval müziği eşliğinde, açık büfe yonca servisindeki hasta yakınları, sanal mutluluklarını sürdürüyor!

Paylaşmak, onu duyumsamayı başarabildiğiniz sürece, inanılmaz bir keyif. Birlikte düşünmek, birlikte çözüm üretmek, birlikte başarabilmek... Ve dostluk denen o nesli tükenmeye yüz tutmuş kavramı, doyusuya yaşayabilmek. Geçtiğimiz günlerde, Hıncal Uluç'un köşesinde yayınlanan bir öyküden çok etkilenmişim. Hıncal beyin okuru, benim kadar çok olmadığı için, öykünün kitlelere ulaşabilmesi amacıyla, sizlere de aktarayım istedim. Cephede çok yoğun bir kurşun yağmuru sürüyor. İki arkadaştan biri, onlarca kurşun yarasıyla yerde kalıyor, diğeriyse zorlukla ulaşıyor sipere. Ancak, akli yaralanan arkadaşında kalan asker, yardım edebilmek için komutanından izin istiyor. Kızıyor komutanı: --Onca kurşun yiyen insan sağ kalır mı, yardım edeyim diye kendin de öleceksin. Diyorsa da, askerin ısrarına dayanamayıp izin veriyor. Asker, Kurşun yağmuru altında arkadaşına ulaşıyor ve yine kurşun yağmuru altında sipere geri dönüyor. Komutanı kızgın.

--Gördün mü, onun ölmüş olduğu zaten belliydi, az daha sen de ölüyordun. Askerin gözleri dolu;

--Ben gittiğimde henüz ölmemişti komutanım, son sözlerini söyledi ondan sonra öldü.

--Ne dedi peki?

--Geleceğini biliyordum Jim, dedi komutanım!

Hiç düşündünüz mü, böyle bir ortamda geleceğini biliyordum diyebileceğiniz kaç dostunuz var?

Çok zorlanıyorsunuz değil mi?

İspanyollar, demokrasilerinin onuncu yılında (1985'te) birlikte yaşama sanatı anlamındaki, "Konvivensiya" adıyla bir rapor yayınlamışlar. Rapor, barış içinde birlikte var olmayı, günlük siyasette diyoloğu sürdürmeyi ve yapısal sorunlarda, anlaşıp uzlaşmayı öngörüyor.

Bizde de olabilir mi? Hani, cesaretinizi toplayıp

"Konvivensiya" demeye çabalarken, "ben de seni" diyecek bir takımla pek mümkünatlı görünmüyor. Ayrıca birlikte yaşayabilmek bayağı bir feraset gerektiriyor. Feraset giren yerde ömürler uzuyor, ömürler uzayınca da akbabalar gıdasız kalıyor. Diyeceğim o ki, "akbaba yoğun" bir toplumun

Konvivenziya neyine!

Geçenlerde,Cumhuriyet Gazetesi'nin,Bilim Teknik ekini okuyorum.Dinozorların yok oluşlarını anlatıyor.

Dinozorların dünyası,altmışbeş yıl önce on kilometre çapındaki bir kuyruklu yıldızın yada astroidin dünyaya çarpmasıyla son bulmuş.Daha da acıklısı yarasalar karada yaşayan küçük dinozorlardan türemişler.Ne oldum deme ne "olucam" de! Ne yapalım,geçiş dönemlerini yaşamakta tarihsel kısmetsizliğimiz!

Bir çok meslektaşımızın ortak olarak katkı verdiği,Çağdaş Eğitim Kooperatifi genel kurulunda,ana sözleşmenin bazı maddeleri çağdaşlaştırıldı.Vekaletle oy kullanma ve murahhas üyelik kaldırıldı.Öğrenci yurdumuzun ilk bölümünün açılışylada gurur duyduk,mutlu olduk. Bir kaç gün önce yurt binası inşaatını yine mutlulukla izliyorum.Duvarlar örülüyor,sıvalar yapılıyor inşaat tüm hızıyla sürüyor.O sıra,sevgili meslektaşım Nazif Kara'dan duyduğum bir Çin atasözü kulağımda çınlıyor."Duvar bittikten sonra duvarcı unutulur."Gerçi unutulmak gibi bir kaygımız yok,vakt-i zamanında sevgili Nazif'de duvarcıları

unutmuştu ama,o tuğlaların arasında,kimlerin nice alın terlerinin olduğunu düşünmekte,insanı şöyle bir duygulandırıyor.

Bir şeyleri yoktan var etmenin keyfini,ancak o şeyleri yoktan varedebilenlerle paylaşabiliyorsunuz.Belki de size hiç sorulmayacak,"yaşamınızın ne anlamı var?" Sorusuna da verilebilecek dolu dolu yanıtlarınız oluyor.

"Başarı istediğini elde etmektir,mutluluk ise elde ettiğini sevmektir" demiş bir değerli büyüğümüz.Başarının sonu yok,mutluluksa istememiz kaydıyla hep yanımızda.

Büyük Atatürk de "Mutluluk tenis oynamak gibi uğraşarak elde edilen bir kavramdır"sözleriyle,"çalış,senin de olur" mesajını vermiş.

Sokrates'e göre;sorgulanmayan hayat,yaşanmaya değmezmiş.

O dönemler,filistin askıları henüz keşfedilmemiş olsa gerekmiş!

Yaşam panzehirini de üretiyormuş.Avurtlarını doldurup,"yaşamak güzel şey be kardeşim"diye bağır bağır bağırabiliyormuş.

Nasıl mı?

Azıcık nihilist takılınarak!

Çağdaş Eğitim Kooperatifi Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Çok sayıda meslektaşımızın da ortağı olduğu Çağdaş Eğitim Kooperatifi olağan genel kurulu BUTTİM konferans salonunda yapıldı.Sunulan çalışma raporunda ağırlıklı bölüm,104 öğrenci kapasiteli ilk yurt bloğunun hizmete açılmış olmasıydı.Yeni yılda katılım paylarının yüz milyon TL.ye çıkarılması ve eski üyelere de ayda beş milyon TL.katkı payı alınması önerileri,katılan ortakların oybirliği ile kabul edildi.Yine oybirliği ile yapılan değişiklikle vekaleten oy verme ve murahhas üyelikle ilgili maddeler ana sözleşmeden çıkarıldı.

Eğitimde kooperatifleşme modeliyle,ülkemizde bir ilk uygulamayı gerçekleştiren Bursa'lı aydınlar ve bu çalışmada çok ciddi katkıları olan biz eczacılar,büyük bir mutluluğu ve onuru paylaştık.Tüm meslektaşlarımızı ve tüm duyarlı insanları,Çağdaş Eğitim Kooperatifine katkıda bulunmaya,bir kez daha davet ediyoruz.Çocuklarınıza daha aydınlık bir Türkiye bırakmak istiyorsanız,elinizi taşın altına sokmanın tam zamanı!

Bir Çınar Toprak Oldu...

1916-1999
Ecz. Eşref BELEN

İlaçların yüzde doksansekinin eczanede yapıldığı günleri yaşayan Eşref Belen o günlerde kullandıkları laboratuvar malzemelerini ve eski aletleri, son derece şık porselen prodükt kavanozları raflarda sergilemekte, bir müze havasında onları korumaktaydı. Bursa'daki eczanesini devraldığı günlerde, onbin kişiye bir eczane açma sınırlaması olduğu için şehrin dokuzuncu eczanesini 1952 yılında Setbaşı'n'da açmış uzun bir süre başka eczane açılmamıştır. Atatürk sevgisini hiç bir zaman içinden atmayan ve o günleri yaşatan sayın Belen Mudanya mütarekesinin imzalandığı günü ve o gün sokaklarına astıkları Türk bayraklarını her geçene öptürdüklerini gözlerini yaşartarak anlatırdı. Bu ülkenin Atatürk'e çok şey borçlu olduğunu herkesin bilmesi gerektiğini defalarca anlatır, dinlemekse büyük zevkti. Onu en çok kızdıran ise Atatürk'ün değerini bilmeyenler ve devrimlerini küçümseyenlerdi. Mesleğini ve ülkesini çok seven Eczacı Eşref Belen ölümünden çok kısa süre öncesine kadar eczanesinde sabahtan akşama kadar müşterileriyle ilgilenerek, sadece eczacı kimliği ile değil sahip olduğu değerleri korumak düşüncesiyle de örnek bir insandı. Bursa Eczacı Odasının kurucularından Belen, dört yıllık eğitimin ilk mezunları olan ilk eczacı olması niteliğini de taşımaktadır. 1963 yılından bu yana şehrin göbeğinde, civil pazar yerine bakan bir eczanenin işletmesini yapan, insanlara şefkatle yaklaşan, o tarih kokan insan artık aramızda yok...

Onu rahmet ve saygıyla anıyoruz.

Ecz. Saadet Çörten

ULUDAĞ ECZANESİ/İNEGÖL

Tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

Bir zamanlar ülkenin birinde bir kral ve kraliçe yaşarmış. Ülkenin çeşitli yerlerinden gelen insanlar sorunlarını saraya taşımışlar. Öyle gözükmekteymiş ki, kral ve kraliçenin çözdüğü her sorunun yerine bir yenisi peydah oluyormuş. Kral ve kraliçe kendilerini ülkenin sorunlarına adanmış olmalarına rağmen ne yazık ki sınırlı başarılar elde edebiliyorlarmış.

Bunun üzerine hükümdar, ülkenin en bilge kişisini buldurmak için dört bir yana ulaklar salmış. Ülkenin en bilge kişisi sonunda ve saraya ulaştırılıp bir muhafız eşliğinde sarayın geniş koridorlarından geçerken civardaki salonları temizleyen hizmetkarların neşeli şarkılarını duymuş. Sonunda koca ahşap kapılar açılmış ve bilge ile muhafız taht odasına girmişler.

Bilge “Kral ve Kraliçeyi selamlarım. Acaba sizlere nasıl hizmet edebilirim?”

Diyerek söze girmiş.

Kraliçe atılıp, “Ey bilge kişi! Ülkede sorunlar durmadan artıyor. Her çözdüğümüz soruna karşılık ise iki yeni dert çıkıyor. Acaba ne yapmalıyız?” Demiş.

Sorunlar mı? demiş yaşlı bilge. Peki sürekli arttıklarını nereden biliyorsunuz.?

Kral atılıp “bir kayıt defteri tutuyoruz” demiş. Bunun üzerine bilge “Ne tür sorunlar var peki” diye sormuş.

Kral “Tarımdan finansmana, ekmeğe pişirmeden ayakkabı yapımına, ordudan tekstil üretimine her alanda dertlerimiz var” diye özetlemiş.

Sarayın içinden geçip gelirken büyüklüğü karşısında şaşkınlığa düştüm. Sarayınızın sayısız odası vardır, öyle değil mi?” diye sormuş bilge.

“Düzinelerle” demiş Kraliçe. Ama bunun ne ilgisi var?

“Buralara gelmeyeli çok zaman oldu da; lütfen merakımı hoşgörün” diye yanıtlamış yaşlı adam. Bunun üzerine Kral ve Kraliçe anlayış göstermişler.

Bu arada kral parmağındaki yüzüğü sabırsızlıkla asasına tıkladı. Başlamış. Bilge için gülerken insanların, önlerine gelen fırsatları değerlendirmek için neden yeterince sabırlı olmadıklarını düşünmüş.

“Sarayda ilerlerken hizmetkarların odaları temizlediklerini gördüm. Ancak sanırım sarayın bütün odalarını hergün temizleyecek yok. O halde hangi odaların temizleyeceğine nasıl karar veriyorsunuz?” Diye sormuş bilge.

“Kolay” diye yanıtlamış Kraliçe. “Her zaman en büyük ve en kirli odadan başlarız.”

Bunun üzerine bilge, “Peki bunun sebebi nedir?” Demiş.

Kraliçe gene atılıp, “Hizmetkarlar böylece büyük bir işi başarmanın hazını duyuyorlar ve diğer odaların temizliğine yüksek moralle girişebiliyorlar” diye cevap vermiş. İstedığı cevabı alan bilge, “Görüyorsunuz ya Kral ve Kraliçem, aradığımız cevap aslında en basit gerçeklerde yatıyor. Şimdi ülkenizi sarayınızın gibi, ülke sorunlarını ise odalardaki kirlilik olarak düşünün. Bu durumda, ikinizin ülkenin tüm sorunlarını kendi başınıza çözeniz mümkün değildir. Ayrıca önünüze konan sorunların gerçekte ülkedeki en büyük dertler olup olmadığını da bilemezsiniz. Katkısını kestiremediğiniz çözümlerle uğraştığınız zaman da gerçekten büyük bir problemi giderdiğiniz zaman duyacağınız tatmini duyamazsınız. Sözünü ettiğim bu iki konuyla ilgili karışıklıktan ancak ülkenizdeki en büyük ve en kirli odayı yani en büyük ülke sorununu bulup üzerine gittiğiniz zaman kurtulursunuz. Öyle değil mi?” Diye konuşmuş.

Lowel Jay Arthur

M

A

S

A

L